

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.

New York, N. Y.

Педагоге Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytтя”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Задзвонив воскресний дзвін ...	2
Три іскри	3
Христос Воскрес!	6
Зашуміли води	8
Добре діло	9
Пригоди Козака-Невмираки	11
З новацького світу	14

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМ'ЯНИН!

Мал. Н. Климовська

Українським звичаєм святкуємо не лиш уродини, але й ім'янини кожної людини. Уродини — це річниця уродин; ім'янини — це день святого, що його ім'я ця людина носить. У цей день ім'янинникові бажають всі друзі всього добра та співають „Многая Літа”.

У місяці квітні мають ім'янини:

1. Хризант, Дарія.
2. Сава.
3. Яків.
4. Василій.
5. Нікон.
6. Захарій, Яків.
7. Марія.
8. Гавриїл.
9. Матрона (Мотря).
10. Іляріон.
11. Марко.
12. Іван.
13. Іпатій.
14. Марія.
15. Тит, Вячеслав.
16. Никита (Микита), Теодозія (Дозя).
17. Йосиф (Осип).
20. Юрій.
25. Василій, Ярослав.
27. Мартин.
29. Агапія (Гафійка), Ірина.
30. Симеон.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (54)

Квітень

1959

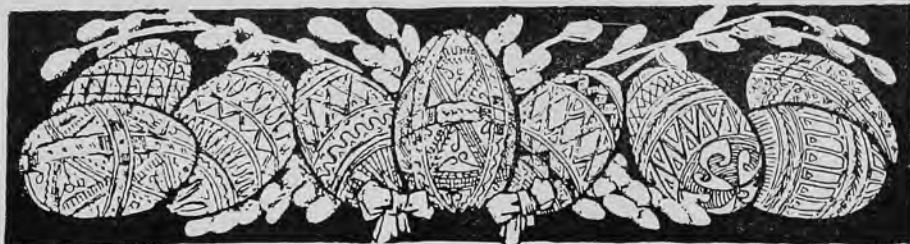
У СВІТЛИЙ ПРАЗНИК ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
БАГАТО РАДОСТИ

ТА

СКОРОГО СПОВНЕННЯ НАШИХ СПІЛЬНИХ МРІЙ —
ВОСКРЕСІННЯ УКРАЇНИ

ПЛАСТОВИМ ПРОВІДНИКАМ, ВСІМ СЕСТРИЧКАМ
ТА БРАТЧИКАМ, УКРАЇНСЬКОМУ НОВАЦТВУ ПО
ЦІЛОМУ СВІТІ ТА ВСІМ ЧИТАЧАМ „ГОТУЙСЬ”

бажає
РЕДАКЦІЯ „ГОТУЙСЬ”

ЗАДЗВОНИВ ВОСКРЕСНИЙ ДЗВІН...

Задзвонив воскресний дзвін
І розкрились квіти —
Йде народ з усіх сторін —
Як же не радіти?

Що Христос воскрес для нас —
Сонце засіяло —
Що настав весняний час
Зла — зими не стало.

Розспівалися пташки
Радісно — святково
Вкрила доли і горбки
Знов трава шовкова.

На травичці веснянки
Вже виводять в Свято —
Не пізнати: чи квітки
Чи в квітках — дівчата?

ЛІСОВА МАВКА

Мал. Ірка Стецьків

ТРИ ІСКРИ

(ВЕЛИКОДНЯ ЛЕГЕНДА)

Коли Ісус Христос воскрес та вступав у славі на небо, вийняв три іскри із сяйва, що мерехтіло навколо Його голови. Вийняв і сказав:

— Ідьте на землю та чиніть добрі діла в Моє ім'я!

Злинули три іскри на землю.

Перша з них, як лиш торкнулася землі, закричала:

— Господи, недобрі люди зневажили та замучили Тебе! Я Тебе помщу! І впала вона на сухий степ та вмиць запалила траву. Здійнялася страшна пожежа. Звірі вискакували налякані зі своїх нор та бігли отарами навмання. Птиці падали на льоту від нестерпної горячі, а люди безпомічно дивилися, як запалювалися одна від одної їх хати, та зводили очі до неба:

— Господи, за що нас так караш?

Та лиха іскра не зважала ні на що, тільки далі палила все навколо, аж поки з великих та квітучих просторів землі залишилися лиш мертві, чорні згарища.

— Я помстила Твою смерть, Господи! — закликала вона.

**
*

Друга іскра заглянула в віконце малої кімнатки на горищі, де жив убогий поет. Він сидів при засвіченій свічці і перед ним лежали на столі карти білого паперу. Він хотів написати книжку, щоб люди, коли читатимуть її, вчилися любити Красу і Правду, щоб зі злих ставали добрими, з жорстоких милосердними. Багато разів починав він вже писати, але за кожним разом перекреслював, бо бачив, що воно не добре. Вкінці відклав папір і задумався важко.

А тоді впала йому друга іскра в серце. Він вхопив перо та почав писати скоро, скоро, не перестаючи, аж до білого ранку. І написав прекрасну та прерозумну книжку. Люди радо купували та читали її, пізнавали Красу та Правду, ставалися зі злих — добрими, з жорстоких — милосердними . . .

**
*

Третя іскра впала серед темного та густого лісу. Той ліс був такий великий, що ніхто й не знав, де він починається та де кінчається. Та й заходити в його глибину було небезпечно, бо всі знали, що живе там страшний розбійник. Розбійник той грабував кожного, хто лиш необережно попався в його руки.

Аж одного вечора, коли на дворі падав дощ та завивав вітер, хтось постукав у хату розбійника. Той здивувався, бо хто ж би відважився заходити до нього?

А коли відчинив двері, побачив на порозі малого, на диво гарного, кучерявого хлопчину. Та не на його красу здивився розбійник, а на дорогу парчеву одежу та на золотий ланцюг із великим самоцвітом, що висів на грудях у хлопця.

— Пусти мене в хату! — просив хлопчина. — Я заблудив у лісі та вже зовсім вибиваюся з сил. Дозволь мені переночувати в тебе, а мій батько, великий князь, тобі це добре винагородить.

— Кладися тут! — буркнув розбійник та показав рукою на брудне лахміття, постелене в кутку.

Хлопчик поклався, звинувся клубочком та зараз же заснув. А розбійник виїняв великого, гострого ножа та став підкрадатися до берлога. Вже хотів затопити ніж у плечах хлопця, коли той нараз схопився та промовив:

— Я забув відмовити вечірню молитву. Дома мама завжди проводила мені „Отче наш”, бо я сам ще його не вмію. Чи міг би ти мені сьогодні провести?

І клякнув та склав побожно руки. Розбійник швидко заховав за себе ніж та став глухим, лютим голосом проводити молитву, хоч сам вже не говорив її цілими десятками років.

А тоді впала третя іскра в душу закам'янілого грішника. Що слово, то м'якший ставав його голос, а коли закінчили молитву, з очей у нього котилися гіркі сльози.

Ранком відвів він хлопчину до його батьків, а сам вступив у монастир, щоб там спокутувати всі свої злочини.

**

Прибули три іскри перед лице Христове. І сказав Він першій:

— Я прощав усім, а ти в сліпому гніві повбивала стільки невинних! Іди геть, у вічну темряву!

А до другої промовив:

— Ти допомогла людині написати великий твір. Будеш отже завжди світити в промінному крузі над Мосю головою!

А третю іскру взяв у Свої пресвяті долоні та пригорнув ніжно:

— Ти вчинила найкраще діло, бо навернула до Мене загублену душу. Тобі отже спочити навіки в Мосю Серці!

І запалала третя іскра у Серці Христовому.

(За журналіком „Світ Дитини”)

3 ХРОНІКИ „ХОМ'ЯЧКІВ”

Великозній прубині

big „Хом'ячки” на цілій світі:

(се жувуть українські діти.)

Луга д'є , не заб'є -

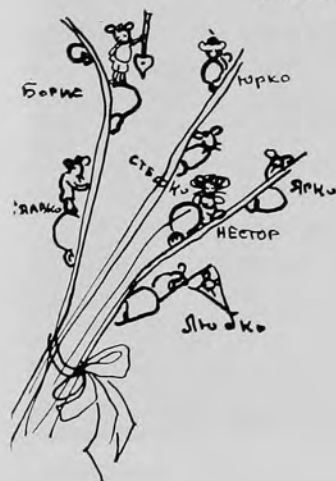
Хам Вам сили Бог дає -

Щоб росли на бзису нам

Не забувимо ворогам -

Щоб прийшла така година

У воєнє Україна !

Хуєтєс Воєнєс !

Це писав

Борис,

а помагали bei

Хом'ячки

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

По обидва боки річки розклалося невеличке українське село. Вірне своїм прабатьківським звичаям, воно важко терпіло під владою червоноармійців, що робили в ньому все, що лиш забажали. Сумні ходили селяни. Але лица їх немов говорили: — Пождіть, вороги, ми ще розплатимося з вами!

Бо вони добре знали, що до розплати ще колись прийде.

**

Сонце світило радісно в синьому небі. Сьогодні ж Великдень, велике українське свято. Ліс замаївся пишними квітками та травами. Пташки весело щебетали.

Потоком бродив дідусь. Це тому, щоб не залишати за собою слідів, щоб вороги не могли слідкувати за ним.

— Стій, хто йде?

— Це я, Антін!

— Кличка?!

— Моя кличка сьогодні: „Христос Воскрес!”

— Воістину воскрес! — відповів хтось невидний із кущів. — Ідіть, діду, далі!

**

Нове авто швидко вїхало в село. Було повне московських вояків, що співали „Катюшу” та гналося так, що прохожі мусіли розскакуватися на боки. З гамором заїхало під будинок большевицької міліції, де заспаній вартувий, не питаючи нічого, впустив їх на подвір'я.

Приїжджі вояки миттю ув'язнили большевицьких міліціантів. А коли дізналися від них, що саме тепер, у Великодню неділю у сільському клубі відбувається большевицька нарада-мітинг, швидко подалися туди.

Повагом увійшли на залю, де силою зігнані селяни мусіли сидіти та слухати доповіді про своє „щасливе” життя.

Повільною ходою попрямував один із них, одягнутий в однострій майора Червоної Армії до стола, що при ньому, під портретами гнобителів України сиділи вороги. При вході залишилося двох із прибулих вояків, а решта розбрилася по залі.

— Я командир з'єднання Української Повстанської Армії! — сказав голосно майор.

Приявні на залі заметушилися. Виснажені обличчя піднялися вгору. А потім стало тихо.

— Готуйтеся до суду! — промовив командир. Напівмертві зі

страху комуністи за столом добре знали, що жде їх на короткому революційному суді.

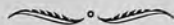
**
*

— Святить, командире, хліб, яйця, бо наше село не має священика! — просили селяни.

Командир кропив смерековою галузкою свяченою водою убоге, але своє Великоднє снідання.

Після обіду ціле село вийшло на майдан. Повстанці виводять гагілки! На хвилину забули селяни про своє горе. Та вже пора повстанцям відходити. Ворог по всій Україні знущається над нашими звичаями!

Не було часу на довгі прощання. Хлопці готовились відходити в ліс. Командир, дякуючи за гостину, обіцював селянам, що Україна теж ще воскресне!

Новачки з Бостону, ЗДА, на почесній стійці при Божому Гробі у Велику П'ятницю

Леся Храплива

Малюнки: Р. Лучаковська

ЗАШУМИЛИ ВОДИ...

Зашуміли води,
Бо розтанув сніг —
Попри пішоходи
Потічок побіг.

Зашуміли хвилі,
Весняна вода,
Поплила фльотиля
Наша молода.

Човник той, що скоро,
Скорше всіх поспів,
Ще... коробка вчора
Був із сірників.

Того, що вітрила
Кращі понад всіх,
Вчора ми розкрили —
Це ж бо був горіх.

Станули прохожі,
Усмішка в очах:
Простели вам, Боже,
В Чорне море шлях!

Той, що колихався,
Білий, наче птах,
З зошита це картка
В синіх лінійках.

Плили в сині далі,
У широкий світ...
„Пане адмірале! —
Склав Андрійко звіт.

— Пане адмірале,
Хлопці у рядах,
Кораблі підняли
Синьо-жовтий стяг!

Журкотіла дрібно
Весняна вода...
„Стягам нашим рідним
Кожний почесть дай!”

ДОБРЕ ДІЛО

Сценічна картина

(Продовження з попереднього числа)

ПЕС ГАРКО (невдоволено оглядається): Хто це?

(Швидко входить ПЕС БРОВКО, а за ним товпляться ЗАЙЧИК, два КОТИКИ і кілька ВИВІРОК. На самім кінці обережно ступає ШПАК).

ПЕС БРОВКО: Що тут коїться?

ПЕС ГАРКО: Це ми собі дружньо розмовляємо.

ПЕС БРОВКО: Ні, тут хтось кричав.

ЗАЙЧИК: І гарчав.

КОТИК: І гавкав.

МАРУСЯ (показує на Гарка): То він мене лякав. Покусати мене нахвалявся. А я крикнула, що злодійкою не буду!

ШПАК (підходить до Бровка): Бачиш песику Бровку, я правду говорив.

ВИВІРКА: А я добре порадила, щоб чимскоріш бігти гуртом на допомогу.

ПЕС БРОВКО (до Гарка): Негідник ти на сором всьому собачому родові! (До Марусі). Не думай, дівчинко, що всі собаки такі, як оцей Гарко. Тепер не лякайся, ми тебе беремо в опіку, а над тим ледащом зробимо суд.

ЗВІРІ: Еге ж, суд!

БРОВКО: Отож, підсудний Гарку, твої нечисті вчинки знаємо не віднині, а сьогодні відповіси за всі. Що скажеш на свою оборону?

ПЕС ГАРКО (стоїть похнюплений, похиливши голову і час від часу злісно споглядає на всіх).

ПЕС БРОВКО (Виждавши хвилину): Нічого? Тож слухай: більше тобі туди не ходити і в нашому кварталі не жити. Йди собі геть на чотири вітри!

ЗВІРІ: Еге ж, геть звідси!

МАРУСЯ: Стривайте, я щось хочу сказати.

ЗВІРІ: Будь ласка, просимо!

МАРУСЯ: Він не говорить, бо йому жаль стиснув горло. Але він не такий дуже поганий, він кається — я це бачу по ньому. Мені жалко його. (Підходить до Гарка). Я тобі прощаю і прошу тебе: як будеш голодний, прийди до мене і я з тобою поділюся. Тільки прошу, щоб ти мене не кусав. (В тому моменті чути, як щось голосно лопнуло).

ЗВІРІ (здивовано): Що це?

ПЕС ГАРКО (Поклав лапи на серце, зашморгав носом, вклоняється): Спасибі, Марусю! Все є так, як ти сказала. Ти мій найкращий адвокат! (Обертається до звірів, склавши лапи навхрест на грудях). Скажу правду: я, грішний, і не думав каятися, та коли вона мені простила, то від несподіванки в моєму серці щось лопнуло і очі запливли слізьми.

ШПАК: То злість твоя лопнула.

КОТИК: А сльози — то каяття.

ЗВІРІ: Дуже цікаво!

ПЕС ГАРКО: Я каюся і обіцяю — ні, запевняю, що відтепер стану порядним собакою.

МАРУСЯ (плече в долоні й підстрибує): Чудово! Я так тішуся! Якщо так, то можна простити!

ЗВІРІ (крім Бровка, теж плещуть, підстрибуючи).

ЗАЙЧИК (до Бровка): Так що, відмінимо присуд?

ПЕС БРОВКО: Можна! (Підняв лапу, гомін затих). Підсудний Гарку, звіринний суд приймає до відома твою заяву і за радою пластунки Марусі звільняє тебе від кари. Живи собі тут, як і досі. Але, якби... (погрожує лапою).

ПЕС ГАРКО: Моє слово — як мур!

ВСІ: Гарзд! Що було — минуло. (Звірі підходять до Гарка і поплескують його по раменах, зайчик тисне йому лапу, а Маруся гладить його по голові).

ШПАК (добуває з куща скрипку): Ось як! А як так, то пора на гопак!

ЗВІРІ: Грай, шпаку! Потанцюємо! (Шпак грає, звірі танцюють, Маруся збоку приглядається й притупує ногою).

МАРУСЯ: Чудово! А тепер розпрощаємось, бо мені пора додому. (Закладає наплечника, звірі їй навипередки помагають). Бувайте ж здорові, друзі!

ЗВІРІ: Доброго здоров'я, Марусю!

ЗАЙЧИК: Ще раз дякую за пиріжка і за масть!

КОТИК: А я — за хлібець із шинкою.

ВИВІРКА: Я — за горішки.

ШПАК: Я — за склянку води.

ПЕС ГАРКО: Я — за прощення.

ПЕС БРОВКО: А я в імені всіх — за добре пластове діло.

МАРУСЯ (здивовано): Як ти песику, сказав? Чи справді? А я ось хотіла вас спитати, чи не знаєте, де можна зробити добре пластове діло.

З а с л о н а .

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

Та козак вже добре помудрував, щоб вчепитися кожуха одного із Москалів, а потім непомітно влізти йому в кишеню. Бо згадав, що так найлегше мандрувати.

І мандрував довго-довго, не вигадаючи навіть на світ Божий. Часом здавалося йому, що чує гуркіт моторів літака, то знов ніби гойдався на хвилях моря, то знов чув, як гуркотіли колеса залізниці: чах-чах-чах!

Та не хотів показуватися нікому, щоб бува не викинули його та не залишили.

Аж раз почув щось таке, що аж здригнувся цілим своїм ляльчиним тілом. Тоді вже загубив був давно лік часові, сидючи у душній та темній кишені. Чув лиш як знов гуркотіли колеса та не давав дихати їдкий запах бензини.

А те що почув, було дуже схоже на українську пісню, що її наспівували Нестор та Ксеня, майструючи його.

— Боже, хіба ж я вже в Україні? — аж боявся в це повірити. Ще раз прислухався уважно і справді почув тихо, але зовсім виразно:

Ой, поїхав на чужину
Козак молоденький.
Горіхове сіделечко
І кінь вороненький...

— Не поїхав на чужину, а вертається із чужини! — подумав козак, а серце аж затріпотіло з радощів. Наважився висунути голову із кишені Москаля і відразу засумував: крізь шибку авта побачив тільки страшний та темний сибірський ліс-тайгу. Недалеко рубали старезні сосни обдерті та втомлені в'язні, а біля них сторожив большевик із рушницею. І це вони співали...

А тут авто гналося повною швидкістю і рубачі вже ось-ось зникали за закутом.

Тоді козак рішився на очайдушне діло — і просто з кишені свого Москаля стрибнув, мов кіт,

водісі авта на шию. Той крикнув від несподіванки, пустив колесо керми, авто застрибало та застрягло носом у грубезному пні при дорозі.

Москалі, налякані, повискакували з авта. А козакові тільки того й треба було, щоб хоч трохи відхилили двері. Він вже був надворі та придержуючи шаблюку, щоб не воліклася по землі, біг щосили до в'язнів.

Спинився без духу аж там, де лежали на землі їх ватяні куртки. Поміж ними просидів козак аж до вечора, хоч час дуже довжився. А до того гірко було слухати, як Москалі били та лайали в'язнів, називали їх „мазепинцями” та „петлюрівцями”. Козак тільки кулаки затискав, згадуючи, який гарний портрет гетьмана Мазепи висів у кімнаті Нестора та Ксені, ще й під вишиваним рушником. А на фортепіяні стояло бронзове погруддя отамана Петлюри. Добре це запам'ятав!

Та ось прийшов і вечір. Козак так радів вже цією хвилиною! А коли в'язні вже брали свій одяг, враз побачив, як із-за дерева висунувся хтось-може не „хтось”, а тільки тінь — такий був він блідий та винужденілий! Непомітно підсунувся до одного в'язня та шепнув. (Козак одначе це добре чув!).

— Чи шумить ще очерет?

— Шумить щораз голосніше!

— відшепнув той, навіть не дивлячись на нього.

— Гаразд! Тепер шумить, а завтра то й загориться! — почу-

лася відповідь. І той, що прийшов, швидко поклав у руку в'язневі малесенький звиток паперу, а сам зник у темряві. В'язень нахилився по свою куртку та помітив козака. На худому лиці завітала усмішка, а в очах блиснуло щось, ніби сльоза.

Та ось вже наближався большевик із рушницею, так, що в'язень тільки успів заховати козака у свій широкий рукав. Дорога була довга, та козак не зважав на те на radoцax: він же віднайшов своїх!

Знов стало ясно, та не дуже. Тільки малесенький огарок свічки блимав серед ночі, а кругом нього на брудних дерев'яних прицах сиділи в'язні так близь-

Мал. Х. Зелінська

ко один одного, що козак бачив лиш їх обличчя і більше нічого поза ними. Один із в'язнів говорив:

— Дістали ми сьогодні вістку, що завтра починається повстання в карних таборах по всьому Сибірі. Ми теж вже здавна го-

тові та тільки ждали гасла. Сокири в нас нагострені, а від жінок переказують, що вони приготували багато пляшок із вибуховим плином. Завтра почують прокляті Москалі, як ми вміємо говорити!

— О, почують! — притакнули всі.

— Знаєте добре, що кому робити, коли ми дамо знак?

— Знаємо!

— А тепер ще лиш треба подумати, як нам переслати цю вістку про наше повстання в Україну.

— Завтра вечером моя Валя буде біля сосни, поваленої громом, — сказав один. — Йдучи на працю, залишу їй письмо у сховищі під корінням.

— Це все було б добре! Але згадай, що коли завтра увечері розпочнемо повстання, большевики стануть всоте чуйніші. А коли приловлять дитину...

Та тут козак не втерпів і вискочив на середину, трохи свічки не перекинув. Цокнув підків-

ками, скинув шапку з голови та поклонився на всі чотири сторони світа, аж шликом причу замів. Всі замовкли на хвилину. А козак промовив святочно:

— Кланяюсь вам, достойні панове молодці, та мене, хоч малого, але щирого роду козацько-українського, вислухати покійно прошу.

— А хто ж ти такий будеш? — спитав повагом той найстарший поміж в'язнями.

— Та це я найшов його на праці в лісі — відповів один в'язень. — Так і згадалася моя дочечка Оксанка, що такими ж цяцьками дома бавилася. Тепер вже десь велика виросла, а я тут за дротами караюся в неволі!

— Не за провину свою, а за правду нашу всі ми караємося! Та дасть Бог, не довго вже кататим знущатися над нами! — відповів найстарший. — Та ти, козарлюго, бачу, сам говорити вмієш, то й розкажи нам, хто ти та звідкіля.

(Продовження буде)

ОБРАЗКОВА ЗАГАДКА:

Оксанка написала писанки для кожної новачки зі свого роя. Всі вони дуже подібні одна до одної, але тільки дві з них зовсім однакові. Ану, пошукайте, котрі це!

Мал. І. Савойка

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО ЦЕ ЗА ВІДЗНАЧКИ?!

Це новачки із усієї Північної Америки змагалися цілого пів року від Свята Юрія 1958 року до дня 22 Січня 1959 року, хто з них збудує найбільший домок, що називається „Не ти, не я, а ми”. Чи пригадуєте — „Готуйсь” навіть помістив був образочок того домика. За свої добрі діла та гарні успіхи у новакуванні новачки діставали від своїх сестричок цеголки та наліплювали їх на цім домику. А робили вони це тому, що саме 22 січня цього року сповнилося 40 років від хвилини, коли то всі Українці разом збудували такий великий-великий дім, що називався: „Самостійна, Соборна Українська Держава”.

І ось три Новацькі Частини приліпили на своїх домиках найбільше цеголок:

1. Гніздо „Квіти з Верховини” із Шикаго,
2. Рій „Зайчики” із Кентону,
3. Гніздо „Працьовиті Звірятка” із Клівленду.

І тепер кожна новачка „Квітка з Верховини” носитиме на рукаві свого однострою таку відзначку із домиком та числом „I”, як тут бачите, кожний „Зайчик” відзначку із числом „II”, а кож-

не „Працьовите звірятко” відзначку із числом „III”.

Це мають вони право носити, бо виграли у змаганнях.

„Готуйсь” щиро вітає їх усіх із їх перемогою та бажає з цілого серця, щоб колись так само гарно виграли вони Великі Змагання за побудову Великого Дому — Нашої Держави!

**

А новаки із Гоффало, Америка, пишуть нам:

Наша люба Газетко „Готуйсь”!

Пересилаємо Тобі три світлинки. Перша — це осіння прогулянка. Про чудову осінь розказував нам братчик на сходинах, але

ще кращу пізнали ми на прогулянці. Після гри в підходи і здобуття твердині було в нас троє ранених. Їх оглянули та дали лікарську допомогу „сестри Українського Червоного Хреста” — новачки. Після дуже смачної зупи та чайочку з тістечками братчик розказував нам при вогнику про чарівну українську золоту осінь у нашій Батьківщині та про свято обжинок. Наш вогник закінчили ми відспіванням пісень, виголошуванням віршів, сценками та танками. Приїхали ми додому пізнім вечером із повними пригорщами спілого винограду, що його ми назбирали на нашій пластовій оселі „Новий Сокіл”.

Були трохи потомлені, але дуже вдоволені.

На другому фото — „Зайчики” із різдвяною зорею та з нашим

братчиком Романом і братчиком Гніздовим Славком. Це вперше в нашій Станиці новаки ходили колядувати, хоч мороз скрипів і снігу було по коліна. Першу колядку ми колядували в нашого Дорогого Верховного Пластуна, Сірого Лева. Всюди, де ми коля-

дували, нас приймали із радістю, обділювали цукорками, горішками та тістечками. Нашу коляду в сумі 20 доларів призначено: 10 доларів на Пресовий Фонд „Готуйсь”, і так сповняємо Твій заклик із листопада, а 10 доларів на пластові табори для бідних новаків.

Третя світлина — це наша стінна газетка: „Новацький Куток”. Вона виходить щомісяця, а її зміст складаємо самі за допо-

могою братчика. В газетці пишемо про події з української історії та новини з новацького життя.

Дороге „Готуйсь”! При кінці хочемо Тобі сказати, що ми, „Зайчики”, Тебе дуже любимо і дуже радо Тебе читаємо, дома та на сходинах. На появу кожного нового числа ждемо нетерпляче. Всі ми — Твої постійні передплатники. Дякуємо Тобі міцно за поміщення наших світлин та листа. Черговим разом напишемо Тобі про нашу зимову прогулянку.

Шлемо Тобі наш сердечний новацький привіт — Готуйсь!

**Рій Новаків „Зайчики”
із Боффало**

Новачки Софійка та Марта Качор пишуть нам:

Ми, дві сестрички, Софійка і Марта Качор, дуже любимо читати наш новацький журналік. Мені, Софійці, десять років, ходжу в шосту клясу української та англійської школи, а також я є в п'ятій клясі гри на фортепіані. В новацькому Гнізді „Крилатих” належу до роя „Перепелчки”.

Моя молодша сестра Марта має сім років, ходить до першої кляси української та англійської та є в першій клясі гри на фортепіані. В новацькому Гнізді належить до роя „Чайки”. Обидві ми були на трьох новацьких таборах на „Зеленому Кліні” в Українському Парку, Кемп Мортон над Вінніпезьким Озером.

Пересилаємо Тобі, Дорогий „Готуйсь”, два долари на передплату на 1959 рік і розв'язки загадок за місяці січень і лютий цього року. Крім цього посилаємо Тобі загадки, що їх прошу помістити в найближчих числах „Готуйсь”.

Здоровимо Тебе щиро —

Софійка і Марта Качор
із Вінніпегу, Канада

**

А новачка Марта Качалуба з Нью Йорку пише:

Покидаючи ряди пластового новацтва, я мило згадую проведені хвилини наших новацьких сходин та ціну журнал „Готуйсь”, що давав нам стільки доброго й корисного. Мене завжди цікавили загадки з журналу „Готуйсь”, що їх я розв'язувала (часом добре — часом зле!) а опісля провірювала в черговому числі, наскільки вони були правильні.

А сьогодні, відходячи вже з новацтва, хочу висловити Редак-

ції „Готуйсь” подяку за такий цікавий для мене його зміст, а рівночасно хочу заявити, що він цікавив мене дуже.

Долучую вислід загадок із ч. 2, 1959.

СКОБ!

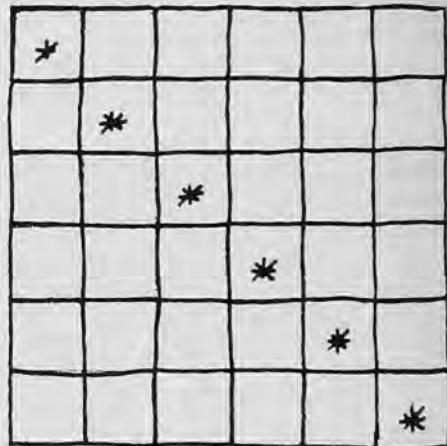
юначка **Марта Качалуба**

**

Добрі розгадки загадок із січневого числа прислали Софійка і Марта Качор, із лютевого: Софійка і Марта Качор, Марта Качалуба, Марта Добчанська із роя „Лисички”, Нью Гейвен, Америка.

ХРЕСТИКІВКА:

(Цю й інші загадки, склав новак **Ю. Шембель**)

1. Нею їдемо.
 2. Місто в Західній Україні.
 3. Шляхотний метал.
 4. Хлоп'яче ім'я.
 5. На них пишемо.
 6. Прилад до різьблення у дереві.
- Букви на місці хрестиків дадуть назву ріки в Україні.

ЗАГАДКОВА КАРТОЧКА:

Д-р О. Богич

Яке це місто в Україні?

ЗАГАДКИ

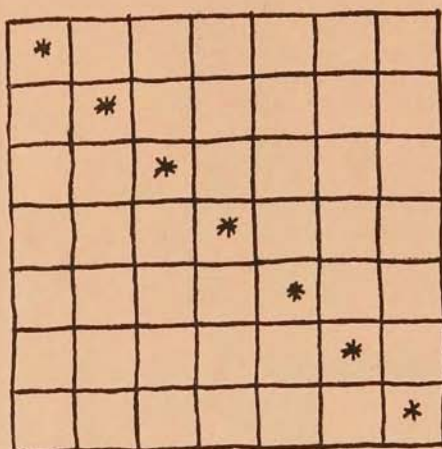
(Склали Софійка і Марта Качор)

Загадка — рак:

Чи вперед, чи взад
Будеш мене читати,
Затичку до пляшки
Будеш завжди мати.

ГЕОГРАФІЧНА ЛОМИГОЛОВКА:

1. Місто в Західній Україні.
2. Гора, що на ній билися Українські Січові Стрільці із Москалями.
3. Назва нашої Батьківщини.
4. Ріка на Поліссі.
5. Місто, де родився письменник Іван Котляревський.
6. Місце перших новацьких таборів у Карпатах.
7. Місто, куди емігрував гетьман Мазепа у 1709 році.

Букви на місці зірок дадуть назву українських гір.

РОЗВ'ЯЗКИ ЗАГАДОК:

СІЧЕНЬ: Слова на букву „С”
(на різдвяному образку)

свічка
стіл
совги (ковзи)
сіно
снігур (баба)
сніг
стільчик
санки
сорочка
стріла

сіль
стіна
стеля
стяжка
скатерть
скринька
скарпитки
спідниця
син
стояк

ЛЮТИЙ: Хрестиківка:

Б Е Л Ь Г І Я
П А П Р И К А
П А С Т И Р І
К О М А Ш К А
П А П І Р О С
С А М О П А Л
С А М О Л Ю Б

Букви на місці хрестиків дають прізвище славної української героїні Ольги БАСАРАБ.

From: Molode Zytta, Inc.
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y., U.S.A.

To:

6/H-1
Olha Kulynycz
101 St. Marks Place
NEW YORK 9, N.Y.

Хрестиківка II:

ЗИМА
ВОДА
ЛИЦЕ
ГОРА
ЕЗОП
ЛУНА
БНІК

Перші букви цих слів читані згори вниз дають назву місцевості, де народилася наша славна поетка Леся Українка: ЗВ'ЯГЕЛЬ.

СПРОБУЙТЕ! (назви місяців у реченнях)

Маруся **БЕРЕ** ЗЕНЬкові книжки без дозволу. (березень).

Юнаки рубали **ПЕНЬ** у лісі. (липень).

ОЛЮ, **ТИ** **Й** не поскладала своїх речей, коли йшла на сходи! — гнівалася мама. (лютий).

То біг **ЛИС**, **ТО** **ПА**дав і причаювався в кущах. (листопад).

На нашу велику теренову **ГРУ** **ДЕНЬ** був закороткий. (грудень).

Слова із **КОЛО**м та **КУТО**м:

КОЛО да	КУТ и
КОЛО ти	за КУТ ати
КОЛО с	під КУТ ий
КОЛО мия	СК УТ ара
КУТ ок	три КУТ ник
Бер КУТ	

ЛИСТА

пожертв на пресовий фонд
Виховних Пластових Журналів:

Богданна Іванусів — Едмонтон дол. 1.00, Черник — Нью Йорк дол. 1.00, Новацький Рій „Зайчики” — Кентон дол. 5.00, Гніздо Новаків „Лісові Звірята” — Боффало дол. 10.00, Павло Гаралай Феєр — Монт Клеменс дол. 1.00, Гніздо Новачок „Крилаті” і Гніздо Новаків „Лісові Звірі” — Вінніпег — з коляди дол. 25.00, Галина Литваківська — Кінсайд дол. 2.00, Роман Зазуля — Грімсби Канада дол. 1.00, Островський — Торонто дол. 1.00, Михайло Чорнодольський — Бронкс дол. 1.00, Аня Мостович — Люівіл дол. 2.00, Сава Баб'як — Спрінг Веллі дол. 1.00, П. Головатий — Торонто дол. 1.00, Кузьмак — Нью Йорк дол. 1.00, Л. Зелінський — Коллінгслейк дол. 2.00, Іван Ващук — Торонто дол. 1.00. Разом: дол. 56.00.

**ПРО КОЖНУ ЗМІНУ
ВАШОЇ АДРЕСИ
ПРОСИМО ПОВІДОМИТИ
АДМІНІСТРАЦІЮ
„ГОТУНСЬ”**